

Tadeusz Badowski

Izba radomska

Palestra 22/3(243), 76-77

1978

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

mianowicie przy komisjach: szkolenia aplikantów, egzaminacyjnej, funduszu wzajemnej pomocy, kulturalno-turystycznej, a także w sekcji prawniczej przy Wojewódzkiej Lidze Kobiet.

Swoją gruntowną wiedzą prawniczą, błyskotliwą inteligencją i argumentacją, sumiennością i dokładnością w wykonywaniu swojej pracy, pogodnym usposobieniem, uprzejmością i gotowością służenia każdemu radą i pomocą zaskarbiła sobie ogólny szacunek i uznanie władz korporacyj-

nych, kolegów i wszystkich tych, którzy zetknęli się z Nią na gruncie zawodowym lub towarzyskim.

Z Jej odejściem adwokatura gdańska straciła wybitnego adwokata-karnika, młodzież adwokacka — utalentowanego nauczyciela i wykładowcę prawa karnego, a towarzysze pracy — szlachetnego i prawego człowieka, dobrego, szczerego i serdecznego kolegę.

adw. Tadeusz Iżycki

I z b a ł ó d z k a

Utworzenie Klubu Adwokatów Miłośników Książki przy Radzie Adwokackiej w Łodzi. W dniu 29 grudnia 1977 r. z inicjatywy adw. Alfreda Dreszera został utworzony w Łodzi Klub Miłośników Książki przy Radzie Adwokackiej w Łodzi. Członkami-założycielami Klubu są: adw. Alfred Dreszer, adw. Eugeniusz Orlikowski i adw. Juliusz Leszczyński. Postanowiono zachować zasadę „drzwi otwartych” dla wszystkich adwokatów i aplikantów adwokackich, miłośników książki i jej zbieraczy. Do podstawowych zadań członków klubu zaliczono: wymianę doświadczeń w za-

kresie bibliofilstwa, zaznajamianie się z książkami i ich losami, wymianę książek oraz organizowanie wystaw o charakterze bibliofilskim. Postanowiono zawiadomić o utworzeniu klubu: Radę Adwokacką w Łodzi, Łódzkie Towarzystwo Przyjaciół Książki oraz kolegów adwokatów i aplikantów adwokackich w Łodzi.

Podczas pierwszego zebrania (w tzw. „piwnicy” adw. A. Dreszera) zapoznano się z szeregiem interesujących eksponatów bibliofilskich, stanowiących własność Gospodarza. Zebrani wybrali na przewodniczącego Klubu adw. A. Dreszera.

adw. Juliusz Leszczyński

I z b a r a d o m s k a

Adw. Michał Kasche. W dniu 22 stycznia 1978 r. zmarł nagle w Warszawie adw. Michał Kasche, członek palestry radomskiej od 1950 r.

Urodził się 25.IX.1905 r. na Śląsku, co w pewnym sensie zdeterminowało jego drogę życiową i kierunki zainteresowań. Mając 21 lat wstąpił do Polskiej Partii Socjalistycznej i do końca swego życia był wierny ideałom wypisanym na sztandarach tej organizacji: „Wolność i socjalizm”.

Po ukończeniu studiów prawniczych

w 1936 r. na Uniwersytecie Stefana Batorego w Wilnie, pracował początkowo w administracji samorządowej w Radomiu. Obok pracy zawodowej był bardzo zaangażowany w pracę politycznej. W okresie okupacji należał do podziemnej organizacji PPS i do organizacji wojskowej Związku Walki Zbrojnej. Za swą działalność polityczną i niepodległościową był aresztowany w 1942 r. przez gestapo i osadzony na Zamku w Lublinie, gdzie przeszedł przez piekło przestę-

chań i udręczeń. Zesłany do obozu koncentracyjnego w Oświęcimiu, został przeniesiony potem do obozu w Dachau. Udało mu się uniknąć zagłady obozowej i w roku 1945 powrócił do Radomia. Podjął zaraz pracę polityczną w Polskiej Partii Socjalistycznej oraz pracę społeczną, organizując m.in. Związek b. Więźniów Politycznych Niemieckich Obozów Koncentracyjnych, w którym pełnił kierownicze funkcje. Po powstaniu ZBoWiD był przez jakiś czas wiceprezesem Zarządu Oddziału.

Do roku 1948 był radnym MRN w Radomiu z ramienia PPS, członkiem Komitetu Miejskiego PPS w Radomiu i członkiem Komitetu Wojewódzkiego w Kielcach.

W okresie wykonywania zawodu adwokackiego był od roku 1950 przez dwie kadencje członkiem Rady Adwokackiej w Kielcach, kierownikiem Zespołu Adwokackiego Nr 3 w Radomiu, a następnie kierownikiem Zespołu Adwokackiego Nr 1 w Białobrzegach. Z chwilą powstania Rady Adwokackiej w Radomiu został wicedziekanem tej Rady. Po osiągnięciu odpowiedniego wieku przeszedł w 1977 r. na emeryturę.

Za swą działalność polityczną i spo-

leczną oraz za męstwo wykazane w okresie okupacyjnym został odznaczony: Krzyżem Walecznych, Złotym Krzyżem Zasługi z Mieczami, Krzyżem Kawalerskim Odrodzenia Polski, Krzyżem Partyzanckim, Medalem Zwycięstwa i Wolności, Odznaką Grunwaldzką i innymi.

Zawód adwokata wypełniał z całym zapałem i poświęceniem, służąc swą wiedzą i sercem pomocą tym, którzy tej pomocy potrzebowali od niego. Miał rozległą wiedzę prawniczą. Zajmował się w szczególności sprawami z zakresu prawa administracyjnego, ubezpieczeń społecznych i prawa skarbowego.

Z natury był wielkim indywidualistą, cechowała go bezkompromisowość w sprawach zasadniczych. W stosunku do Kolegów był zawsze lojalny, służył im swą wiedzą i pomocą. Był człowiekiem o gorącym sercu, toteż zaskarbił sobie ogólne uznanie i szacunek społeczeństwa i kolegów, z którymi pracował. W pamięci palestry radomskiej zapisał się złotymi zgłoskami.

Odejście Jego wywołało szczerzy i prawdziwy żal w społeczeństwie radomskim, a w szczególności wśród kolegów-adwokatów.

adw. Tadeusz Eadowski

Izba szczecińska

Adw. Kazimierz Kałwiński.
Dnia 14 stycznia 1978 r. zmarł w Szczecinie adw. Kazimierz Kałwiński.

Urodzony dnia 2 stycznia 1906 r., po uzyskaniu matury wstąpił na Wydział Prawa Uniwersytetu Poznańskiego. Po ukończeniu studiów odbył w 1931 r. aplikację sądową, a w latach 1932—37 aplikację adwokacką. Po złożeniu egzaminu adwokackiego i wpisaniu na listę adwokatów wykonywał od 1937 r. praktykę adwokacką w Ostrowie Wlkp.

W okresie okupacji adw. K. Kałwiński pracował jako urzędnik. W

1944 r. został aresztowany i jako zakładnik przebywał początkowo w więzieniu w Ostrowie Wlkp., a następnie został wywieziony do obozu pracy w Poznaniu, stąd zaś skierowano go do pracy przymusowej w Bawarii, skąd zbiegł i w styczniu 1945 r. powrócił do kraju.

Po wyzwoleniu otrzymał z Ministerstwa Sprawiedliwości zadanie zorganizowania Sądu Okręgowego w Ostrowie Wlkp. oraz 8 sądów grodzkich. Przez dwa miesiące pełnił obowiązki prezesa Sądu Okręgowego w Ostrowie. Od maja 1945 r.